

Po konfiskaci opravené vydání.

tramp

s přílohou TÁBORÁK

1 Kč

28

Osada mladých snů.

Šerif Franta :

Chvilé nebezpečí.

Pravé kamarádství spočívá silně na schopnosti uznati své chyby. Tolik toho napíšeme a nambuvíme my starší trampíři, ale uznejte teď vy, dobří staří vlci, že mladší, kteří si vždy přáli těsnější sdružení a bojovali proti té „nepolitičnosti“, měli pravdu. Kde jsme dnes s tou naší tuláckou svobodou? Jedeš na tramp vlakem a lístky budou dražší. Jezdíš nákladním autem? Zkus to, kamaráde. První četník zjistí šoféra za účelem pokuty a ty pojedáš dolů. Že budeš protestovat? Zkus, trampe, a povezeš se, ale v zeleném antonu!

A už čekejte, kdy vyjde zákaz, který zamezí veškeré trampování vůbec. Šije se to, kamarádi. Buďte ujistěni, že páni, kteří vám dřív vytýkali orgie, na nás tentokrát vyvráží. Mažou vám kolem pusy povídlíčka o volném trampství a zamezují vám cestu k trampování vůbec.

Kamarádi, kluci věrní. Zapomeňte na všechny spory a čapněte za jeden provaz. Přiblížila se chvíle, jež o vás rozhoduje. Pište, kluci, co myslíte o dalším postupu. Z vašich řad musí vyjít direktiva, jíž se tramping povede. Čína Číňanům a tramping trampům. Ozvete se všichni a dokažte, že rozeřhaná Jarovská slezina nebyla poslední slovo a že to budete vy, kteří nakonec důkladně se zachechtají.

Kuzma :

Novodobé císařovny Josefíny II.

Když Yvonna kdysi začala psát do Politiky o módě, neměla o tom svém tematů „ani šajna“, jak přiznala v jednom z feuilletonů. Já eo ipso chci psát něco o ženách čili dívkách, ačkoliv se v ženské otázce vůbec nevyznám a znám ženy právě tolik co nitroglycerin draselnatý s výfukem podpor ležmo za rukama na druhou.

K tomuto článku mne však vyprovokoval jeden obrázek z „Ilustrovaného Zpravodaje“, na kterém jsem viděl dámy v jumprech, jednak malebně rozložené na fůře s obilím, jednak vedoucí u tlamy krávu, ježto ona foru táhla. V podtextu se povídalo něco o tom, že tyto dámy, milující polní práce, vypomáhaly o prázdninách na poli při

žních. Jo! A to mne tedy nesmírně dojalo, ty jumpry, ta kráva i ta práce dam o žních! Dojalo mne to tolik, jako když vidím nějakou tu Esther Ralstonovou, ana se dá vyfotit co by drhnouc podlahu a pod tím je zase tvrzení, že dotyčná Esther není jen výbornou herečkou, ale i vzornou hospodyní.

Co nenávidím, je podfuk a posa. Takové obrázky patří na stěny reterátů, ale ne do veřejnosti. Protože císař Josef II. byl taky náramný rolník tenkrát u Slavkova. Však jsme to měli ve školách pěkně vykresleno, abychom na tu vzornost nezapomněli.

Holky, prosím vás, neblbněte takto a blbněte-li už, nedávejte se aspoň při tom fotografovat. Já vím, že ty, třeba Heleno, jsi náramně dobrá za psacím strojem, ale doma na podlaze bys možná dostala mozoly dřív než požeňání matčino. Já vím dále, že ty, třeba Maňko, že jsi výborná za pultem, kde měříš satény a doporučuješ barvu punčoch k šatům, ale rozhodně bys vypadala unyle, kdyby tě posadily k soustruhu. A ty, Jírko, buď ráda, že umíš nohou šikovně mačkat šlapadlo u šicího stroje, jen se ale, proboha, nedávej fotografovat jak vyřezáváš z bukového dřeva hlavu svaté Cecilie! Holky, prosím vás, nebuďte takovými Josefinami II., netrošťujte se na něco, co vám neleží a k čemu se nejen nedovedete postavit, ale hlavně ne ustrojít, protože, promiňte, jumpry a kráva to je jako smažený citron v zátiší od mistra Gutmanna.

Od toho vycházím, když chci trochu promluvit o ženách vůbec, dívkách zvláště a našich trempkách speciálně.

Trempka musí být především upřímná holka. Nestačí, je-li pouze to, čemu se říká „správná žába“, protože správnou žabou je dneska kdejaký frocek, který chodí do první měšťanky a z důvodů na snadě jsoucích si pro jistotu už rafičí pod živůtek umělé prsy ze saidnpapíru. Upřímná holka, děvče, které dovede říci vše, jak a co si myslí, děvče, které si nedělá z mužských obalové řízky a idoly. Upřímná holka, která o sobě ví: jsem z masa a krve, kluci, a zvláště z té krve, nejsem žádný porcelán, žádná svátost, ale jsem duše! Kluci, jsem duše, rozumíte? To neznamená, že chci, abyste mi dělali místo v tramwayi, ale chci, abyste mne ctili, zaslouhuji-li toho. Jsem duše, kluci, miluji žhavě život a miluji i vás, ale musíte si dát pozor, abyste nikdy nepřestali ve mně vidět slabšího kamaráda, který občas potřebuje pomoci a občas pomůže sám v případnostech, na které jste zase vy kratcí.

Kamarádství je nejkrásnější systém soužití. Můžete při tom flirtovat (někdo to má rád!), můžete při tom míti radost ze své krásy (aniž se snažte jí někoho uštknout!), můžete se prostě pohybovat, jako se doma pohybuje před svým bráchou, maminkou i tátou; dobrý kluk

Tobě!

vám všechno nahradí a dá vám navíc upřímnou dlaň, která vás nezavazuje k ničemu mimo upřímnosti.

Nechtějte se podobat ženštinám, které „pracují o žních na poli“ a dávají se vyfotit s krávou a forou. Vaše trampství nebuď pro nějaké obrázky v listech, nýbrž pro krásu života. Vaše trampství nebuď podobno vašemu pudru, kterým se natřete, abyste byly interesantnější, neboť opravdová trampka není trampkou proto, aby byla interesantní, ale proto, aby byla kamarádem.

Tak — a teď když jsem to všechno napsal, suďte, zda bych mohl být někdy taky Yvonnou a nebo dokonce Hankou, která vám ve Hvězdě poradí, co a jak máte dělat, chcete-li býti takové, aby se vám dobře vedlo na zemi.

(Nejsa „Černá maska“, obávám se, že najdu málo obdivovatelek, ach... a já tolik toužil, že se do mne některá zamilujete, aby o tom má žena nevěděla!!)

A b b é:

— Halt! Nevíte, kde maj trampové slezinu?

— Asi někde tady, pod žebrem.

*Lucie,
vzpomněla jsi si na tuláka
po dlouhé době.
Snad v hrobě
pro stěhovavého ptáka
čeká klid . . .*

*Máš
černé vlasy
a roztoužené srdce,
které nikdy nenalezne
a stále musí jít — — —*

*Mne
nevrátíš již životu
a nedáš,
co lidé vzali.
Hvězdy
zbyly mi v útěchu,
tak málo —
a přece mnoho.*

*Někdy
na mne si vzpomeň.
Život kráčí dál
a hvězdy noci jdou.
Já
nad štěstím jsem zaplakal
na horách s ozvěnou.*

— Tonny B. H. —

Jsem taky tramp a Váš mladý kamarád (nikoli zazobaný paďour) a vydávám svou edici. Podporuji mladé básníky a spisovatele — nedostávám však žádných subvencí. Není ani možno je obdržet, poněvadž většinu státních peněz sezobají paďourští ministři a jejich paničky. Vydal jsem jako II. svazek své edice novou knížku Karla Konráda: „Ve směru uhlopříčny“. Kč 12.—, bibliofil. vyd. Kč 25.—. Autora znáte z jeho velmi dobrých příspěvků otiskovaných dosti často v Trnu a Trampu.

Nejlepší Vaší odpovědí a kamarádskou podporou bude Vaše objednávka.

S trampským ahoj
Vaše

Hanfova Edice
PRAHA - SMICHOV, Zbraslavská 18.

Malý synovec Jendy Koželuha si sedne tomuto na klin a ptá se ho:

„Strýčku, včera jsi říkal, že řezané míče při tenisu jsou nejlepší?“

„To jsem říkal.“

„Tak já sem ti jich pár nařezal, jsou v předsini.“

Abyste znovu poznali, jaké máte přátele:

Trampové jsou obleženi jako maškary nebo šaškově z cirku, budice smích každého, kdo je potká, jiní zase jsou obleženi schválně jako tuláci posledního řádu, jako syčáci, budice opovržení lidí a pozornost četnictva. Chovají se hlučně, snaží se budit pozornost, krátce jsou všechno jiné jen ne trampové. Rádný tramp snaží se vyjít s místním obyvatelstvem, »tramp« těchto druhů dává si záležet, aby těm »kulasům« ukázal. Když pak je sám bit nebo když má co dělat s četnictvem, nařiká. Pěstujeme slušný a pravý tramping, pseudotrampům, dělajícím ostudu, se vyhýbejme a jejich řádění netrpe.

Stredočeské Hlasy, Kolín 15. VIII. 1930.

Do elektriky přisednou tři trampové s jednou dívkou drzého pohledu. A jaké řeči vedli! Když vystoupili, odsuzují je všichni přítomní. »Že ji rodiče nechají! Být to moje dcera, nesmí domů! To jsou teď mravy! Pak si to má někdo uvázat na krk!« Tak a podobně se hovořilo mezi přítomnými a nikdo neodporoval.

Pražanka 15. VIII. 1930.

Dnes už si tramping nezadá ani v té uniformě se skautingem, trampové si vytvořili jakýsi gallimatyáš oděvu, který je též zuniformoval — ale to, co je a bylo na skautingu čistého a krásného, to zaslápali do země a musilo by být plivnutím na skauting, kdyby jej dnes někdo strkal do jednoho pytle s trampingem.

»Venkov« 14. VIII. 1930.

Ještě něco o t. zv. »trampech«. Městský úřad ve Zdicích vydal na podkladě zákona vyhlášku o zákazu kouření a táboření v lesích. Přes to ozyvají se denně z houštin Kňehova trampské písně o krásných ladys a »správných seňorajkách«, zpívané při svitu svíček a při vonných cigaretách. K povšimnutí.

»Hlasy od Berounky« 12. VIII. 30.

Vesměš »AHOJ,« paďourové!!!

Národní Politika píše dne 17. VIII. 1930.

Tramping.

Je mi líto dnešních mladých děvčátek. Mají sice veselý život, ale kolik pokoření, ochuzení, kolik hrubosti poskytuje jim styk s dnešními hochy! Jezdí s nimi do přírody. To je velmi krásné, a děvčeti z obchodu, z úřadu neb z dílny zdravé. Ale kolik je mezi těmi hochy opravdu dobrých turistů, skutečných milovníků přírody, pořádných výletníků? Jsou takoví, kteří jdou v sobotu neb v neděli do přírody s čistou radostí. Jsou jemní a tiší v jejím náručí, ochraňují ji a těší se z ní jako z milované bytosti. Sedí za večera u táborového ohně u stanů, v nichž není gramofonu ani mandolin, v kruhu milých přátel, okouzleni půvabem letního večera.

Poslouchají šepot večerního lesa, a pozorují stíny a zrůžovělé nebe a zlatý měsíc. Hovoří trochu a mnoho mlčí. Nikdo z nich se neprohřeší proti žádnému z příkázání pro pravé cítěle přírody, z nichž hlavní zní: Neruš jejího posvátného ticha. Ale kolik je naopak lidí, kteří se proti tomu příkázání prohřešují a jak pohřešují, rozrývajíce klidný dech noci křikem a špatnou hudbou, dryáčnickými a sprostými nápěvy, sprostými řečmi!

Jak často nyní uvidíte v lesích hrozné, špinavé tábory mladých lidí, kde v nepořádku vnějším se uhníždí ještě horší nepořádek mravní!

Mladí, osmnáctiletí hoši, obhroublí a drzí výrostci spolu s mladými děvčaty tráví noci v lese. Takové chudé, městské děvčátko, které pracuje celý týden a nejede nikam na prázdniny, těší se na svou sobotu a neděli a je šťastno, že je chlapci vezmou s sebou. Co by dělalo v neděli v pustém městě, v chudé světnici? Ale aby ji hoši vzali s sebou, musí být »správná žábá« nesmí »dělat fóry«, musí být taková, jak si jí kamarádi přejí. Dívka musí leccos překousnouti a přeslechnouti, musí se přizpůsobit svému okolí — a přizpůsobí se. Zvykne si na tón i mrav v takovém tá-

boře, a dá si mnoho líbit, jenom, aby hoši o ní nerozhodli, že s ní nic není a nenechali ji přistě doma.

Houfy trampů a trampek rostou. Tisíce děvčátek se přizpůsobují, aby hrála dobře svým partnerům úlohu »squaw«. Přivádějí s sebou i přítelkyně. Chlapci jsou s nimi spokojeni. Za několik neděl je děvče pravou trampkou. Nelekně se slov ani skutků. Je jednou z těch, které se vracejí v neděli posledním vlakem rozouchané, s kruhy pod očima. A mnohé z nich je teprve 16 let!

Mimoděk si vzpomene na neděli děvčátka minulých dob. Očistilo si srdce i duši nedělní modlitbou, a odpoledne s ruční prací něžné, čistounké, načesané a nedělně oděné, sedělo s matkou u okna nebo šlo s ní na procházku. A věřte mi, jakkoliv jste moderní, tenhle obrázek je tisíckrát milejší.

J. D.

K tomuto »sláva vlasti výletu, výletu, výletu, nezmokli jsme už jsme tu, už jsme tady«, přidáváme pouze onen drahocenný citát středověkého básníka: »Svět je v sobě samá sraanda!«

Bezpečnost ve Velké Praze je dosud nedostatečná.

Včera o 2. hodině ranní šel v Libni přes Palmovku p. V. se svoji chotí. U železničních závor potkal tři mladíky, z nichž jeden žádal na p. V. cigaretu. V. odmítl a tu byl dvěma druhými mladíky zezadu napaden. Povalili V. na zem, šlapali po něm a sprostě mu nadávali. Když viděli se blížiti několik mužů, uprchli. Jsou asi 20letí mladíci, obležení v trampský oděv.

Stříbrného Večerník 18. VIII. 1930.

Nová zvěrstva TRAMPŮ:

STŘÍBRNÝ Jiří strašlivě potlučen v kostele. Ani chrám páně vás neuchrání, abyste nedostali na chrampáně.

Původní zpráva pro Jiříčkovu vidění:

Měli jsme dosti častou příležitost zde na tomto místě pranýřovati zvěrstva tak zvaných TRAMPŮ, tohoto rostoucího nebezpečí pro Panevropu.

Náš agilní zpravodaj oznamuje nám opět nové BĚZPŘÍKLADNÉ NÁSILÍ, jehož obětí, bohužel, stal se tentokrát sám STŘÍBRNÝ JIŘÍ v osamělém kostelíku v kladských lesích, ve kterém stál vedle Svaté Panny Vambeřické.

Kostelík ten stal se subjektem neznámých zvrhlíků, kteří znenadání do kostelíka vtrhli, STŘÍBRNÉHO Jiřího napadli a pokoušeli se ukrotiti mu hlavu, po případě přeraziti mu páteř, což se jim však nepodařilo, neboť z tohoto bohumilého počínání byli vyrušení a prchli, aniž by své předsevzetí uskutečnili. Jelikož na místě činu zanechali pojízdný vozík na zmrzlinu, sklapovací cylindr, jeden zachovalý kulomet zn. Schwarzlose, Polední List a jiné lupičské náradí, policie není nikterak na rozpacích, komu tento loupežný pokus, zřejmě ze stranické řevnivosti spáchaný, přičísti.

Stříbrná soška Jiřího byla po opravě opět umístěna na oltáři.

-ý-VI.

rovnost národních socialistů a Němců:

„AZ České slovo“, Praha:

Všichni uvědoměli a slušní návštěvníci státních lesů se žádají, aby svým chováním působili příkladně na různá individua, hlavně z řad divokých trampů, kteří nejen les, ale i zájmy ukázněných turistů svým vandalským počínáním těžce poškozují.

„Morgenzeitung“, Mähr. Ostrau:

Alle anständigen Besucher der staatlichen Wälder werden ersucht, mit gutem Beispiel auf die verschiedenen undisziplinierten Individuen besonders aus den Reihen der wilden Tramps einwirken zu wollen, die nicht nur den Wald, sondern auch das Interesse der disziplinierten Waldbesucher durch ihr vandalisches Benehmen schwer schädigen.

— Neviš, po který straně se má chodit? Tak si vem do levý ruky votýpku sena!
 -- Jo, abyste mně ji sněd!

Přemítá drobněj tramp Jonny: Furt ětu v „Trampu“ vozvi se, vozvi se... ale aby ty blbouni ve vosadách udali svý telefonní čísla, to ne!

Riki se vrátil z ěundru z Egypta.
 „Jaký to tam bylo?“ — „Jako v konfárně!“ — „? ?“
 „No samá kobylka“.

— V Praze má býti založena trampská osada S. K. Slavia!
 — A pour quoi?
 — No, boudu si už udělali na nás na tom zápase s Fall River.

Irčan:

Odejel kamarád...

K. Markovi.

Dunění kolejí a lokomotiv hvízd,
 píseň pístů, kol a páry,
 vše to je tak blízké srdci tuláka!
 Včera mně odejel kamarád...

Kdo tvrdit chce, že tulácké duši rozumí?
 Když žlutnoucí listi se chystá opadat
 chvíličku váhá, pak lístek zašumí...
 Včera mně odešel kamarád...

Mítí rád slunce, měsíc a hvězdy — —
 Je vůbec možno zaváhat?
 Koleje sluncem jsou a jiskry to jsou hvězdy...
 Včera mně odešel kamarád!

Dunění kolejí a lokomotiv hvízd,
 volání moci a marných dálek hlad,
 poslední pozdrav, poslední ruky stisk,
 a pak — už tu nebyl kamarád.

U sedláka nocovali trampové...
 ... a sedlák se pak hrozně divil, že slepice ne a ne snýst vajíčko.
 — No jo, voni sprostáci dali kohoutovi dudlíka.

Fena.

MÍČE
 pro kopanou, volley-
 ball, házenou atd

BOTY KEDS
 K ě 9·-, 48·-, 85·-3

Potřeby pro tramping.

SPORT-SVOBODA-PRAHA II.,
 ŠTĚPÁNSKÁ UL. 40. — TELEFON 283-83.

Konečně sami . . .

- Hergot, tady máte mokro.
- To bídá lúna **rozlila** své bídé světlo.

- Kdes byl, Franto?
- Ale nes sem do Trampa vtípy!
- Jak to? Remitendy se přeče nosej až koncem měsíce!
Canadian

- Ježíši, holka, neživíš se chlorofilem?
???

Že si furt tak zelená!

Vytahoval se Hawan v hospodě: „Čěčé, vono se řekne trempovat, ale dyš máš jít takle pět hodin šourem do chaty, to je vejkon!“

„To přeci nic nejní!“

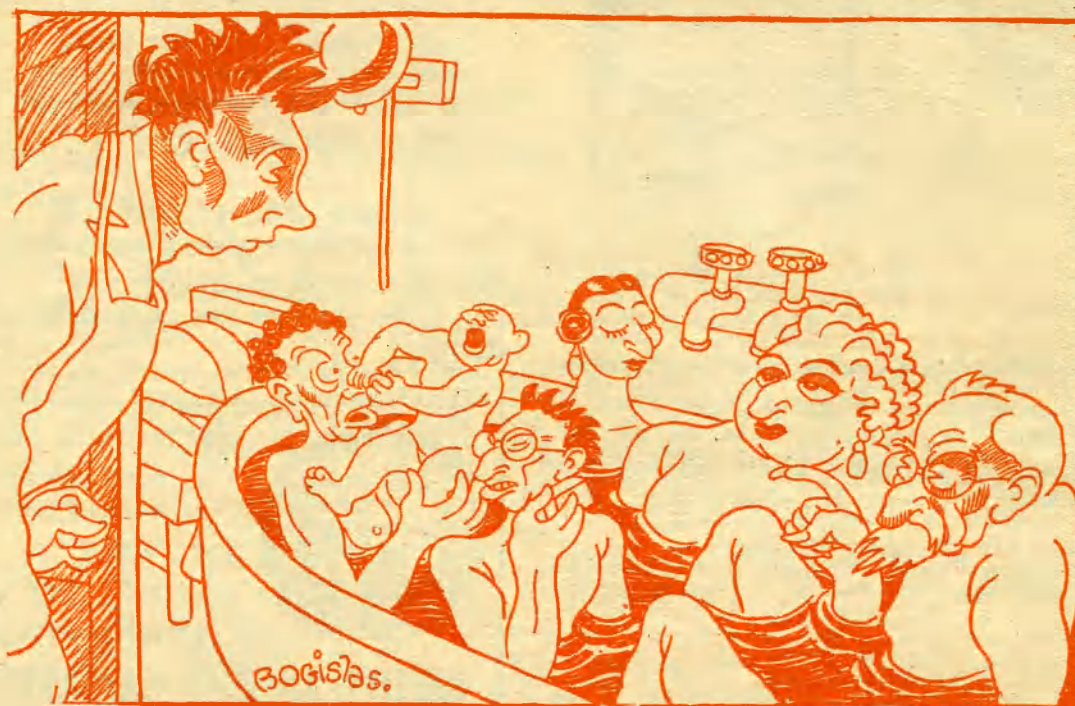
„Kuš, copak ty taky trampuješ?“

„To né, já agentuju.“ Hawan of Hawai

Jak se zdravěj trampové ze smíšenýho území?

Rozluštění: Undhoj?

- Pán si bude přát čaj s rumem nebo bez, prosím?
- Jójó! Bez čaje . . .
Lord

Haló, lázeňskej, nepouštějte sem nikoho, nám přide ještě druhá vdaná dcera s dětma

Ingelmayer:

SRDCE ZA VRATY.

Domovní vrata v předměstí
stará a odřená,
co ta už lásky viděla!
Jak hořely spánky,
jak hořely tváře v nachu,
jak se tu děvčata styděla
a co tu prožila strachu.
Ta stará vrata v předměstí
by mohla povídat
jak vojáci, rytíři-milovníci
své pevnosti
sem chodili dobývat.
Teplá a vonná pevnost bílá
je vojákova milá.

Vojáku na vartě, trubači,
nejvyšší službo,
jestli pak víš
o těch vratech v předměstí
když večer na svoji trumpetu
retrait zatroubíš?
Přes střechy letí trubky vřesk
když začneš retrait hrát.
Přes střechy letí zákon odvěký:
Večer je třeba jít spát!
Plechový trubky vřesk letí,
to letí popravní nůž,
jenž srdce od těla dělí.
Vojáku, nejvyšší službo,
kamarád děvče celuje
u starých odřených vrat.

Poslal jsi na ně z rozkazu
popravní nůž.
Domovních vrat ponurý třesk
vraždu dokoná:
Pozdě je! Slyšíte večerku?
Jděte už!
Srdce švadlenky, služky,
tak jako srdce vojíka.
to by do ráno bdělo.
S bohem!
Nahoru odchází spát
dívčí bezduché tělo.
Ječivý signál bije

do starých vrat.
To musí rytíř-milovník
do svých kasáren
bez srdce utíkat.

Vojáku, nejvyšší službo,
dřív než se kamarád zasnoubil,
vražedné retrait
jsi na dvoře zatroubil.
Ten večer za vrata v předměstí
dvě horká srdce
pro lásku padla.
Té noci se na své kavalce
dvě prázdná těla kladla.

Paul Géraldy:

*Ty by jsi se chtěl uchovati pro ženu, kterou si
zamiluješ.*

*Jest to jen nejjistější prostředek, jak se jí zne-
líbiti.*

Zeny nemilují učedníků.

*Jest to smutek každé hry, že jest třeba začít
s učením.*

*V lásce není ani zločinů ani přestupků. Jsou
jen chyby vkusu.*

*Milujeme ještě dlouho ženu, kterou jsme
milovali.*

*Zradíme přitele, abychom dobyli ženy, a aby-
chom obědvali s ženou voláme ho na pomoc.*

*Můj přítel Daniel D., bankéř, mně pravil:
»Nemiluji žen, vyjma v lásce.«*

*Mladí lidé říkají: »Láska, peníze a zdraví.«
Přijde den, kdy řeknou: »Zdraví, peníze a láska.«*

*Poznávej ženy. Staň se mužem. Měj milenky.
Toto množné číslo tě překvapuje? Ty jsi věřil,
že láska, jest láska jediná?*

Počkej, počkej!

*Nauč se nejdříve rozeznávat ještě smíšené hlasy
svého srdce a své touhy.*

*Mnoho milenců směšuje lásku a rozkoš a podoba-
jí se cestujícím, kteří se domnívají, že milují
nějaké město, poněvadž se tam dobře nasnídali.*

*City, které jdou první, zatahují srdce do krajů,
kde ubožák nemělo co dělat a nechají ho, aby se
z toho vymotalo.*

Vzdělávej své srdce.

Tára:

ULEJVÁCI.

«. . . Nic není: kafe, chleba, svíčky — všechno je v tahu. Je tady ještě hrnek marmelády pro případ, že bys měl chuť namazat si ji na dlaň. Já už ji mám tedy akorát tak po krk. A ty chalupníci na tom protějším břehu už sou celí vomrzeli. Já se jim vostatně nedivím — sami sou vyžraný jako zuby a dyž se jim tak celej tejden voknem a dveřma cpeš do stavení s furt tou samou písničkou vo hladu. . . Dyť voni mi někery už slibuju četníka.

Balíme a basta!«

Tím je ukončen ranní raport a následuje tupé civění do tmy, prošpikované praškáním zchlazených kloubů a slabým pokašláváním. Tomuto málo vítanému duetu sekunduje tichý šelest deště, který právě dnešního rána oslavuje svoji týdenní existenci.

Venku pomalu, těžce svítá. Vašek slévá záhadnou žlutozelenou tekutinu, kterou připravil na svět studenou cestou, boží vědí jak.

»Je to studený jak psí nos,« konstatuje. »Ale to nic nevadí. Vykoledil jsem včera čerstvý noviny a až budeš číst ty blbiny z bojiště a vo těch významanejch českých důstojnících, tak se ti do lžatečně v žaludku uvarí.«

Srkáme pomalu svoji prasečí snídani, fajfky se cpon listím a Vašek rozkládá vykoleděný plátek. Bohužel, nedovídám se toho rána nic z toho, co »nového na bojišti« a který další český obrlajt-nant-reservista byl vyznamenán velkou stříbrnou za to, že polovinu své kumpačky nechal rozsarkovat italskými kulometry: po druhé přečtené větě řítí se Vašek ven — drže si jednou dlaní ústa a druhou zadnici. Šustění deště je přerýváno prskavým duetem jeho útroh.

Kluk má nespolehlivé vnitřnosti a poslední dobou se často stává, že svinstvo, které pozře, vyndá bez brzdění.

»Kcho pámbu miluje, toho křížkem navštěvuje,« zažehnává Vašek a otírá si rukávem ústa.

Některé ranní raporty mívají ještě mrzutější průběh. Jsou dny, kdy se ráno vzájemně ujišťujeme, že »až pocud, a dál to nejde!« Nejbližší budoucnost bývá posuzována co nejnepříznivěji. Stává se, že nakonec Vašek vylítne před »bejvák«, staví mne do »haptáku«, tituluje mne krávou, pacholkem, línou sviní nečistou a vyhrožuje španglemi. Po každém tom epitheton odpovídám studentě »zum Befehl, Herr Hauptmann!« Kdo dřív vyběhne, dělá hejtmana. Načež se častujeme štouchanci a nastává srdečné gratulování k tomu, že jsme »vedle«. Ventil je uvolněn a mizerie nám chutná dál. Někdy ta chuť vydrží stěží do večera.

Devatenáctiletý mozek našťestí snadno reaguje na různé povzbuzující injekce. Tak pomýšlení, že za několik neděl budou na polích brambory, stačí abys se vrátil na týden k životu. Článek v novinách o »vyklizení« několikakilometrového pásma

a »naprosto spořádaném ústupu c. a k. armád« usmíří tě s listovím ve fajfce a pícháním v prostydých zádech na hezkou řadu dní.

Ždímáme a sbalujeme deky, přitahujeme řemínky a nádoby skládáme do ruksaku. »My house, my castle« klaním se na rozloučenou a klouzám za Vaškem dolů k řece po sypkém šutru a vlhkém mechu, ze kterého podkůvky bagančat vyrývají chuchvalce.

»Máš díru v kalhotech,« šeptám.

»A nedělej vulgární vtipy, jo!« odsekává Venca. Dole u skály se zastavuje a narovnává shrbené tělo.

»Až někde vodkřejeme nákou slušnou bytost, tak se necháme vyspravit. Dyť už máš taky místo košile hotovou síť!«

Slizké balvany nad řekou, porostlé spoře mechem, jsou nám silnicí. Kde přestává balvan, tam začíná vysoké, husté roští, kterým se prodíráme jako spleť ostnatého drátu. Malá louka, a pak zase balvan, roští, balvan, roští — Vašek si vpředu polohlasně notuje hrozně sentimentální písničku o bramborech, jejímž autorem je on sám.

Lezu pokud možno nehlučně za ním. Natržená nohavice svítí jako zadek jelena. Voda brumlá svoji monotonní píseň o lesích a vesnicích o oblázku na dně a žábě v rákosí a místy namáhavě supí, rozbíjejíc se o kameny. Nahoře v korunách stromů trilkuje smutně pták. Mokrá tráva studí kůži bot a promaštěné ovinovačky trpytí se spoustou kapiček.

Doháním Vaška, který z papírku vybaluje udici a zkouší pruty.

»Co s tím, Vašku? V tomhle sajrajtu voheň neuděláš. A na syrový zrovna chuť nemám.«

»Dyť ti to nikdo nenabízí, ty fajšmekře.«

Vlasec sviští vzduchem. »Mládež« lítá s měkkým plesknutím zpět do vody, kdežto »starý kabrňáci« narůstají v úctyhodnou řadu.

Za hodinku si to šupajdím s kalhotama, kabátem a serií pořádných šupináčů v ruksaku přes řeku.

Po polednách vracím se s honorářem Vaškova dobrého nápadu: bandaska mléka, půl bochníku chleba a sirky.

»Hossana!« jása Vašek . . .

»Podívej se na dobráka«, upozorňuji mezi jídlem na vysoko po protější stráni kráčejícího četníka.

»Že bysme se mu měli jít představit?!«

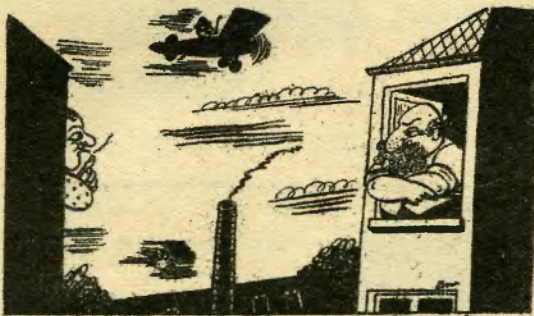
»Fantasto — visitku nemáš a kamenem tam nehodíš«, namítá Vašek.

Po obědě zaznívá na levém břehu Sázavy mezi Žampachem a Medníkem mohutný chorál dvou nacpaných ulejeváků: »Tě Bóže chváálímééé . . .«

Bylo to v dubnu roku 1918.

Kromě svých znamenitých devatenácti jar neměli jsme nic, co by stálo za řeč. Neměli jsme ani nezbytné lejtstro, jež by dokazovalo, že jsme »untanglich«.

(Pokračování.)

- Kolik je hodin?
- Za 5 minut půl pátý.
- Co je mi do toho, kolik bude za 5 minut, ale kolik je teď?

Dulac:

Očarovaný špargl čili chřest.

Paní Paďourová, spalovaná vášněmi své čtyřicítky, byla velmi zkormoucena, že její vnady přestávají vzrušovat jejího manžela. Bodrý pan Paďour toužil už jenom po klidném spánku. Říkal si, že po dvacetiletém manželství má jistě už právo na odpočinek. Ale paní Paďourová se nevzdávala tak snadno a dovedla si pomoci.

Navštívila místního apatykáře, svěřila se mu se svým trápením a požádala ho, aby jí laskavě pomohl něčím ze své apatykářské kuchyně. Byla to přátelská služba a apatykář jí neodepřel. Prodal paní Paďourové prášek, o němž jí vypravoval divy.

— Lehce s ním poprašte jeho oblíbené jídlo a čekejte na výsledek. Přeji vám hodně štěstí, paní Paďourová! Jsem jist, že na mne budete vděčně vzpomínat....

— Vy jste můj zachránce! zacukrovala paní Paďourová, obracejíc k nebi oči, zvlhlé už teď rozkoší.

A hned téhož večera nařídila kuchařce, aby udělala k večeři špargl, o němž věděla, že její manžel jej má strašně rád. A ovšem neopominula upozornit ji:

— A než to ponese na stůl, poprašte špargl tímto práškem; je to na zlepšení chuti.

— Dobře, paní.

Slavnostní chvíle se blíží. Pan Paďour zadumán v dále, už snědl polévku a vajíčko na měkko. Najednou se z kuchyně ozve poděšený křik:

— Paní!... Paní!... Pojdte sem, paní, ale honem! I odkvapila paní Paďourová do kuchyně a ptá se:

— Co je, co se stalo, Amálko?

Přel. O. V.

- Co ste pane tram tak sklíčenej?
- Jo, to je vod tmavýho bytu, já ve tmě moc klíčím. -fal-

- Bogane, viš to, že Franc Josef umřel?
- Čeče, neblbni, dyť už je to 15 let.
- Vidíš, pastoušku, to si pamatuješ, ale že sem ti přefčírem pučil bůra, na to ani nevzdechneš! -šefe-

Člověče, dyš šerif zakázal v chatě kouřit, tak co kouříš?!

Zorku.

ka

„Co se stalo Frantovi, že vodošel vod stolu?“

„Ale, našel v bramborách hřeben a tak nechce jíst.“

„No, vždyť mu žádnej neřká, že ho má sníst, ať ho položí vedle taliře.“

Dandy

Ježíš, marjá, Franto, vždyť jsi nechal v hospodě Heligonku.

— To je fuk, aspoň ji už nikdy nikde nenechám.

SHOSHON.

Paní vrchní milostivá Paďourová: „Dejte mi nějaký pudr!“

„Račte snad pudr Hidiko?“

„Né, ten jsem měla.“

„Nebo račte snad Elida?“

„Né, ten vysušuje příliš pleť.“

„Snad račte pudr Dra Dralleho?“

„Né, dejte mi ten, jak máte venku tu cedulku „English spoken“.“

Hoban

Všecky romány Verneovy se vyplnily. Až na jeden: Dva roky prázdnin

Muromec

Originál angl. dulbox
195° - až 218° -
Jaroslav Bohata
Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

Šerif Franta.

- Honem, honem, dětičky, pojďte ke mně, tady sem pro Vás našla pěknýho červíčka.

Amerika není jenom země prohibiční demokracie (nikoliv: demokratické prohibice!), ale v něčem má přece svobodu: v reklamě.

A tak se stalo, že velký octářský koncern Cotschraine vypsal soutěž na plakát, který by nejúčinněji propagoval výbornou jakost octů firmy Cotschraine. Soutěž vyhrál následující plakát, který se záhy poté objevil na všech nárožích:

Šerif W.:

I. SLET VŠETRAMPSKÝ V PRAZE.

Kuci, přectavte si, že bisme si událi f Praze po průvodu starejch Čechů včetně sokolstva slet, spojenej s průvodem naší stověžatou mátuškou Prahou. Ta nádhera! Ta pestrota baref a názorů! Ta mohutnost! Jéžíšmarjá, kuci, já už to vidím vduchu přecebou.

Tak napřed by byl ten průvod. Schromáždíště něgde ve Vršovicích nebo na Vinohradech, to je fuk! A teď by se šlo. V předu by byly ty naše „hvězdy“, celá p. t. redakcija; bohužel, nebyl by mezi nima Franta Šerif, von by musel jít se svojí četnou osadou. Samozřejmě, že by se nesli nějaký fangle — bez těch by to nebyl ani průvod. Ty by se už něgde vypučily. No, a pak by šly osady, jedna za druhou. Kapely vlastní, noty sebou. Pokud možná podle abecedy. Možná, že by se nám i podařilo dostat mezi ně, a sice na čestný místo, hned dopředu, tu četnickou osadu z Jarova (esli se eště nerožešla). Sou to přeci jen správný kluci, a rádi si výdou do přírody. Každá osada by nesla samozřejmě nákou tu standardu s nápisu.

Toce ví, že by se šlo v plnej parádě: Každěj by mušel mít našehlený puky na kařatech; čistou košili a na hlavě „vajsklobouček“. Před redakci Šejdrem (to by se šlo vo-kolo) by bylo první zastavení. Vosady by se srovnaly a náš milovaný vůdce Jirka by k nám měl procitěnou řeč. (Plynový masky sebou!) A pak by se šlo zase dál, až na Letnou do Stadjiónu. Stadjión by byl rozparcelovanej na čtverečky a každá vosada by se tam utábořila. A teď by vlastně začlo to pravý! Lidi by se hrnuli dovnitř, prali by se vo místa, jen aby mohli vidět pohodlně ty pověstný trampský vorgije. Pan ředitel Preis ze Živnobanky už slíbil, že by dal každěj vosadě půlku piva. Vostatní pivo by holt už něký ty mecenášové dodali. A tak by se tam pěhně popijelo, vorgije by byli, žrádýlko by bylo (vod Ma-cešky buřty), skrátka by byli fšickni spokojený. A ty prachy, co by se vybraly na vstupným, ty by se mohly propít v noci; to už by nás stejně nigdo neviděl.

Tak sem vám to tady naškycnul — že by to bylo fajn! Škoda, že naše vejřevnost nemá pro podobný vážný podniky porozumění. — Musíme si jí holt vychovávat!

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u
„PARTIE“, PRAHA VII.,
Belcrediho třída č. 40.
Ceníky vetešnického zboží zdarma

Drby, drby, ——— /

Slavná redakce!

Voláme ahoj tomu, kdo to vezme u Vás první do ruky. Oznamujeme Vám, že jsme se konečně odhodlali vyjít na veřejnost, ačkoliv již trampujeme 3 roky. Naše osada vjmenuje se SHOSHON a jsme ve 2 stanech 7 vršovických kluků. Lágr nad Vraným. Jelikož jsme Češi a proto muzikanti, chceme si koupit banjo, které se snad bude ke kytáře a heligonce dobře hodit. Ale nemáme prachy... SHOSHON.

Také už o tom někdo psal, nevím kolik z Vás se jich nad tím zamyslelo!

Jak se to fajn řekne: »Kamarádi!« Ale *buď* kamarádem! To nestačí jen říct a žvanit vůbec něco o lásce kamarádské! Sedět u piva, držet se kolem krku, řvát — »do smrti dobrý!« atd., sedět u táboráku proto, že je to hezký, (a v duchu mít radost, že ty nemáš tři deky) — to všechno je takové citové dovádění a takové šolichání, abys si mohl zazpívat »Kamarádi, kamarádi!«

Už neřeknu nikdy s takovou jistotou o někom, že je »dobrý kamarád.« Neřeknu to vůbec! Nemusím to říkat! To pozná každý, jak s ním zacházím! Ne-nech si slibovat, nepřisahejte si spolu kamarádství! Nechval dne před večerem! Počkej, to se ukáže, až ti bude nejhůř, a nebo jemu dobře! Počkej až budeš chci pat hlady, tvůj kamarád dostane někde voběd, esli ti dá polívku, až budeš stát s neštěstím v duši, esli ti poradí a pomůže! Žádný učitel, žádný katechismus, žádný klasobraní nedokáže tolik, co dobrý kamarád! Hlavní věc: důvěra. Vždyť to s tebou myslím *dobře!* Tvůj kamarád se zablábá do holky. Dobře! Ale von se zablábá! Vona štve, pak zase štve, lže, brečí, slibuje; — tvůj kamarád nejdřív jí to vymlouvá, pak mlčí, potom se přidá k ní, a na tebe kamaráde, který jsi mu věřil, na tebe se vykašle. Neví, že to s ním myslíš dobře, a když mu řekneš ať tak vážně s tou holkou neblbne, uzná, že vona je přece jenom lepší než ty, kamaráde, a »kamarád« je hozený přes palubu. *Serif z »Medvědi.«*

Sem chudej tramp, pro nedostatek peněz a času nemohu se chlubit žádným delším čundrem nebo životem v osadě. Přesto mám rád volnost, hory a lesy v nichž prožívám všechny volné chvíle. Kerej trampskej kluk nebo holka chtěli by se mnou navázat písemné přátelství (na beton, ale ne à la Benešov), necht pošle svou adresu do adm. Trampa na zn. »Osamělého vlka«, který pak s mocným ahoj pošle adresu svou.
Osamělý vlk.

Pokud se pamatují, jako kluk, měnil moji rodiče často svůj pobyt, štvání vyhlídkou na lepší výdělek. Tato nutnost, vytvořená stávajícími poměry, nezůstala bez vlivu pro můj další vývoj. Jak jsem dorůstal, měnil jsem velice často pobyt i působí-

stě. Bylo mi to vytýkáno jako myšlenka, že bych mohl v jednom místě a jedné práci ztrávit 10—15 let, mě připravovala o rozum. Nedovedl jsem pak vůbec pochopit, jak je to možné. Jak to ti lidé mohou vydržet celý život někdy dělat jedno a to samé v jednom místě. Tak jako já hladověl stále po něm cizím, oni bažili po jednom fleku, kde by se mohli pohodlně popelit. Začal jsem nenávidět tyto usazence, poněvadž jsem poznal, že znají jen sebe, své zájmy a dost. Kamaráda nechat na holičkách je pro ně maličkost. Nemají iniciativu, nemůžeš se s nimi o ničem bavit mimo konvenčních žvástů, které tě otráví. I v práci jsou sobci, bezcharakterní tichošlápci. Nemůžeme prostě takovými být, jako oni nemohou být zase jako my. Svoje touhy uskutečňujeme dle možnosti bez subvencí a život si povedeme v přírodě dle svého. Právo na trampování si vzít nedáme, ať už si budeme jej dobývat slušně nebo ne.

Sollner.

Kluci a žabazny, oznamujeme, že jsme se scukli do kupy a zrobili osadu „Tuláci hvězd“ v Ostravě. Sherif: Valentino, Borsalino, Čahoun, Margareta, Čumil, Fred. — Za osadu (Borsalino) Bohuslav Kuča, Morav. Ostrava 6, Pražákova 2/8.

»Taky trampaři« na severu.

Bylo to minulou neděli, dyž co by utejráni a s prázdným pupkem zapadli sme na duchcovský nádraží do puťajsky na buřta a pivec. Co tak mile baštíme, votevřou se dveře a v nich stane bohémská postava »taky trampa«. Kluci ja myslel, že v tom okamžiku toho buřta vykakám. Přectafte si kamarádi napiglovanýho džigolu ve voriginal anglišhoznách s pukama, dlouhou čunou za blejskavým psem, košili, kluci, věrte nebo ne, s dvojitejma manžetama, na krku herbábnej šátek, na globu sněhobílej syreček, přes hrb fungl novou tornu s celtama, v jedný ruce měchurinu a budík do druhý sme si už přimysleli. Inu kluk jak manekýnka vod Průchy. Na nás se samozřejmsky vyglajznu. Se ví, že sme nebečeli, dyt sme konečně už na to zvykli viz na potlachu šerifa ve smokase atd. Ale marně snaží se nás tito »taky trampaři« dohonit, neboť zapominají, že trampař se nedá nikdy naformovat, že trampařem se musí každý už narodit!

Ahoj! Tonda.

Chytil tramp veš, velikou vypasenou veš, chytil ji na místě, kam sice ve zlosti ledaskoho zveme, ale kam žádný neleze. Veš tam lezla a kousala. Tramp chytil ji mezi ukazováček a palec a chtěl ji rozdrtit. Napadlo mu náhle, že by to mírná smrt byla pro takovýho trapče. Dal veš do lahvičky po kořalce, neboť kořalku nepil z prázdné lahvičky

a chytil ještě červeného mravence. Tyto dva největší nepřátele trampu zavřel do lahvičky.

A nikdy neviděli jste takový zápas. Ani lev Heřmana z Bubenče, když byl se dvěma tygry v nerovném boji, ani svatý Jiří s drakem, ani Žižka s křížáky u Domažlic, ani Bruncvík z mostu, ba, ani největší championi v boxu nesvedou takový zápas, jako veš s brabencem. Veš se vši silou bránila, mravenec zakous se jí do zadečku, veš jemu do hlavy, svíjeli se a vzájemně se požírali. Zápas trval asi půl hodiny. V lahvičce zůstal mravenec úz hlavy a veš bez zadečku. Tímto způsobem dali by se největší nepřátele trampu vyhubiti.

Srdečně „Ahoj!“ všem Trampům posílají Trampové z Berounky.

Trampové a trampky!

Nedávno bylo v Trampu ohlášené sleziny od Přerováků. Padlo mně to velice vhod, neboť na takové sleziny trampů mohli bychom o ladačem poplácat. Hlavně mám na mysli tohle. Když chci na tramp, tak mně to dá velmi mnoho farchy, než najdu spolutrempe. V tomto ohledu nejsem sám. Často potkávám osamocené kluky na trempu (a správné), proč? Většinou mně říkají, že jsou z takové díry, kde není kromě jeho žádného trampa. Takovýchto kluků je více než těch, kteří spokojeně si hoví v boudě. Na takové ohromné sleziny z celé Moravy, třeba za účasti i trampů z Čech, mohli bychom krásně odstranit tuto blbost. Pak by odpadlo ono psaní „hoši, scukněme se“ a podobně. Tam bude týden žít celá trampská rodina pospolu, pozná se, a věrte, že za pár týdnů porostou osady jako houby po dešti. Kluci jak kluci, pro ty by to ani nemuselo být. Ti se vždycky scuknou. Velká výhoda by to byla ale pro děvčata. Často čtu v novinách inserát, hledám hochy na tramp, s modrýma očima a pod. Zní to blbě, jen co je pravda. Ale věrte, to jsou dívky ty nejstatečnější. *Lím.*

Ahoj! Ahoj!

Osada Pueblo, Tišice u Neratovic (dříve Wyandotte) hlásí se hromově k plnému životu trampskému. — (Jste správný kluci, ale... k vůli censorovi to nejde, škoda, son tak rozkošný...)

Moc ahojů posílá všem z manévrů v Čáslavě *Grizly.*

Vítáme Tě do našich mohutných řad, Alexi Šorku!

Same sherife, díky za pozdrav a vyříd klukům že máme třeskuťou radost nad vzkvétáním Vaší osady.

drby z čundrů,

Hlásíme se co by nová osada slyšící na méno: „Osada Líných koster“.

Spolková místnost u p. Vláška v Zábělé, tedy prozatím stanáři.

Ahoj! V.K., S.M.
Kluci, díky! Fotky fajn, votisknem později.

Neutečeš Sanine.

(K diskusnímu článku: »Cesta k tomu, co NIC se nazývá«).

Kamaráde Kuzmo, nevhodné jsi volil jméno pro sebe, příliš pozitivní. Přechti si Arybaševova Sauna — třeba jsi ho již četl. Sanin, to je rozklad společnosti v Rusku mezi dvěma revolucemi. Je to bankrot maloměstského radikálního po prohrané revoluci roku 1905. Bankrot všech pozitivních hodnot, jak říkáš, ničivo — naplevát. Sanin, to jsi ty, Kuzmo. Je to rozklad společnosti na západě, rozklad měšťácké společnosti.

Život se tě vůbec na nic neptá, život je výsledkem hmotných sil, které existovaly a budou existovat. 2 miliardy lidí žije a chtějí žít. Zaměňuješ život »vůbec« s danou společenskou organizací lidského života, a to není hostejné, poněvadž je to útek od konkrétních forem života, do nekonečné nicoty absolutna. Je pohodlné sedět nad hvězdami, u pána boha za komínem a říkat: Co — lidé? hmyz, naplevát. Avšak při tom ani koza chlupem nepohne a desetitisíce mladých kamarádů bude se dále ptát jak žít, proč?

Říkáš na počátku svého článku: »kluci nejdou za námi pguze pro psinu, kterou děláme, ale i pro boj, který musíme vybojovat se smečkou moralistů a kulturtrágrů«.

A končíš svůj článek slovy: »Nejlépe životu neodpovídat, anebo se k němu obrátit zády a říci mu jako té u Prašné brány: Hele, šla svou cestou, já na ni nemám chuť!«

Jak se možno životu obrátit zády, nilý Sanine? Jsou dvě možnosti. Buď se obrátit na chvíli tím, že si vožeru kušnu do nemoty, anebo se obrátit vůbec ranou z revolveru. Kterou z nich doporučuješ trampům? Ani jednu, ani druhou není zapotřebí vybojovat s někým, obě jsou na dosah ruky. K čemu boj s moralisty, chceš-li se žrát, nebo zastřelit? Ožrat se, znamená naplevát, zastřelit se znamená vůbec naplevát.

Avšak kluci nebudou se obracet k životu zády, poněvadž chtějí a budou žít. Právě tramping je projevem jejich touhy po životě, a sice po jiném, jinak organizovaném životě. A není otázkou, jak docíliti jiného života, poněvadž život »vůbec« nelze a netřeba měnit. Otázka zní: Jakou společenskou organizaci lidského života zaměnit tu nynější a jak? Na to se ptají všichni, kteří nejsou pačoury, anebo jejich placenými nádeníky. Říkáš ve svém článku:

»Četníci, policajti, cenzura, zákon . . . jménem kultury a humanity se vládne tak, aby kapsa bohatých neseschla a kapsy chudých nikdy nebyly dle zásluh naplněny . . . Kristus a Marx jsou odstrašující příklad pro lidi, kteří chtějí tvořit hodnoty . . . mladá generace se užívá na thematech, aniž by byla schopna něco předělat a předělá-li — kdo zase shrábne zisk?«

Opravdu, jménem humanity se vládne tak, jak říkáš. Z Kristova učení chudoby a milosrdenství nadělali si páteři jmění na úkor ostatních a ve jménu Marxu šli prodejní prznitelé jeho učení na ministerská křesla, nadělali si jmění na úkor dělníků, kteří umírají ve stále větší bídě. Pravda, Kuzmo, stokrát pravda. Ale proč? Páteři říkají, že ďábel přemohl v člověku boha. Tomu ani nevěříš, já také ne. Tedy proč? Člověk je vždy produktem společenských poměrů, společenské organizace života. Vytváří tuto organizaci a stává se jejím produktem. Jaká je společenská organizace, poměry v nichž žijeme? Měšťácké, kapitalistické. To znamená organizace podřízená soukromým zájmům jednotlivců, organizace, v níž zisk měšťácké třídy, pačourů, je nejvyšším společenským zákonem.

Všechno je podřízeno tomuto zákonu: Pánbu, školy, biografy, literatura, věda, četníci, stát. Všechno je na prodej: Náboženství, morálka, svědomí, staré hadry, nebo dělnické zájmy, nové brambory jako staří filosofové. Pro nově větší zisky kapitalistů je nacionalisovaná výroba, vyhazování staří dělníci na dlažbu, najímána mládež a ženy na jejich místa, avšak za poloviční mzdy, pro jejich zisky nemá proletářské dítě dětství, mládež mládí, pro jejich zisky je lámána páteř úředníkům, zaváděno špiclovství udavačství, zaveden systém, v němž jeden otrok popohání druhého, jeden druhému vyrazí spor sousto z rukou, stává se sketou, je ochoten zradit bratra, otce, kamaráda, pro jejich zisky umírají miliony hladem, zatím co ve skladištích hníjí nesmírné zásoby neprodejných potravin, pro jejich zisky miliony lidí hnány pod heslem obrany vlasti na válečná jatka. Ano, či ne, Kuzmo? Myslím, že ano. Všecky společenské hodnoty jsou podřízeny obchodním zájmům měšťáctva. A cožkoliv nevyhovuje těmto zájmům, je potlačováno. Proto četník, policajt, cenzura, zákon. Tato společnost, tato společenská organizace života nevyhovuje již 90% lidí, poněvadž z jejich práce je blahobyt a spokojenost měšťáckých pačourů, na jejich bedrech spočívá moc měšťáckých pačourů. 90% všech lidí hledá východisko, avšak jsou zadržováni četníky a sváděni na scestí zaprodanými vůdci. Tramping není ničím jiným, než důkazem, že proletářská i maloměstská mládež hledá spontánně východisko z těsného chomoutu měšťácké společnosti.

Saninové, to je omrzlost tápajících lidí, kteří se příliš nadýchali otravných plynů z měšťáckého bahniště a nemohou vydechnout. Sanin chce utéci od dané společenské organizace života. Jak, kam? Všechno je podřízeno zájmům měšťáckého čachru, všechno je soukromým vlastnictvím někoho.

Uteč z kapitalistického města ven a rozbiješ si vůde nos o tabulku: Vstup do lesa zakázán. Uteč před městskými pačoury a narážíš na venkovské. Ztrať se policajtovi na křižovatce ulic a narážíš na četnické bodlo v houšti u lesa.

Neutečeš Sanine!

Nelze utéct, nutno bojovat. Zač? Jestliže je všechno podřízeno čachrářským zájmům měšťáctva, tedy za to, abychom znemožnili jakékoliv čachranářství. Jak? Jestliže je nám tato společenská organizace života těsnou, a ona je až příliš těsnou, znamená to bojovat za novou společenskou organizaci života. Znamená to býti revolucionářem.

Ptáš se Kuzmo: »Předěláme-li, kdo shrábne zisk?« My, ale jen tehda, prohlásíme-li soukromý zisk za zločin na společnosti. Dosud je soukromému zisku kapitalisty pačoura podřízen veřejný zájem. Nutno tento poměr obrátit. Kapitalistický zisk je zločinem na veřejném zájmu. Jedině tak a ne jinak je možno se zbavit toho bahna, jehož výparů jsi se nadýchal.

Trampové nemohou utéci od těchto skutečností, poněvadž jejich hnutí je právě těmito skutečnostmi vyvoláno.

Trampové nemohou schovat hlavu do křoví před pačourským světem, musí jít proti němu. Aby mohli úspěšně proti němu jít, musí vědět, proč a zač idou. Borin.

Osada „Stará Zášť“ posílá hronovské ahoj! klukům do St. Boleslavě, co se s ní čundrali od 15. po Krkonoších. Jak se vám to, kluci, klusalo domů? Nedostali ste zánět střev z kuchařského umění našeho profesora? Vozvete se, jak je vám po těle a dáváte-li něco do kupy. Budete-li psát do Trampa, tak vám radím, pište perem a po jedny straně, jinak to máte v koši. S promočným ahoj! — Šerif Jim, Hronov.

Všem Trampstvu tímto oznamujeme, že již dávno jsouci protipačourská osada „Four-Just“ (stanáři) se hlásí k Vám, hošové, — S kamarádkým zuřivým Ahoooooj: šerif Walker.

»Hledám kamaráda k brzkému startu na čundr světem. Blíží na adresu

Šerif osady »Medvědí«
Plasy 141.

Fše nejlepší k těmdle narození našemu šerifovi Jimovi přeje vosada „Stará zášť“

osady a redakce

Kamarádi z redakce!

Sejde se Vás dobřejch kluků, kteří už někde byli, jistě v té tramské pekárně dost! Chci konečně taky jednou vodstátovat do jinejch zemí. Ne abyste si mysleli, že chci ňáký instrukce, to ne, ale vobracím se k Vám, starejm vlkům, abyste mi sdělili, kde jsou ty dobrý kluci ve světě, co Vám furt pišou pozdravy. Chci vědět, kde asi tak lágři, bylo by blbě, kdybych byl dva dni vod nich, a hlavě vo nich nevěděl. Jedná se mi hlavně o jižní kraje, respektive Argentinu. Napište taky, jak se to nejlépe čundruje (myslím co do zaopatření, a nedělejte si psinu, že váhám, esli si mám vzít thermošlašku, neb kaučukový manžety). Napište vůbec něco rád se zařídím i když mi poradíte blbě. Ať si, dobře na něj.

Hahoj! Hřib.

Ján Holcman, Plzeň, Škodovka 80 Bal.

MAUCTA.

Rikal maucta. Mel puky na kalhotách — co nazýval kedsky to nevíme — jen uměl maucta. A s takovou leze do chajdy, třeba že naše AHOJ! na dveřích, praští každého mastráka do voči, a ten umí si to pak alespoň pro sebe papouškovat. Ale von uměl jen maucta.

Chťel místo.

Neměli jsme.

Pro tuláka sou dvěře u nás dycky dokořán.

Teď se toulá sám... že by tramp?
Šerif »Ontario«. Osada.

Maugriho vandráci, stanaři, Letná! (T. Šamonil.) Vzdávám Ti, ty bodrý trampíku, srdečný dík za Tvoje služby a kamarádům v té psí pohodě nad Kazínem v postavení vigvamu a zapůjčení tvého cajku. Mnoho řevu za ohnivou vodu. Koukej se dohodnout, abychom mohli dát vigvamy dohromady, aby zase měli v „Trampu“ radost, že se rojí. — Za hulákajícího ahoj! — Šedivý medvěd a jeho krásná squav.

DAJ BOŽE KLUCI.

Tak vás bylo hromadu na čundru u nás na pidkarpattu. Viděl jsem vás, ale vono se těžko hlásí, dyš vy ste byli takoví nóbl. Ale hlavní sach, že se vám tadik líbilo. Sak až sem přindete na druhej čundr budeme taky mít svou vosadu. Pak si uděláme slezinu a... Ale co už zas vprědu. No co se dá dělat, až na druhej rok. Letos to budeme teprvá stloukat, abysme se na to jakoby trénovali. Kluci, chťel bych si s někým z vás jakoby něco dopsat, aby mi poradil, až to budem dávat zasamen. Tak se někerej přihlaste. Dyby snad někdo z Vás jel ještě letos sem do Užhorodu, tak ať se přihlásí. Náko bysma to sčuchli.

Tak tri raza Ahoj!!!

Váš Tom vopustěnej.

Když tak pročítám náš vochblat, dycky si myslívám, že bych měl taky do něho něco napsat vo naší vo-

sadě „Krkavců“ z Loun. Dlouho sem se k tomu nemoh dostat, až teď, kdy pomalu bude konec všem skvostným — co kecám, skvostným — božským trampům a čundrům, na kteréžto se myslí celej tejdén za úmorný práce a nadávání šéfa-paďoura. To bylo taky něco, hodit se v sobotu do munduru, pingl na záda a už se šlo na nádraží. Po cestě sme byli sichr atrakcí paďourů, kteří s břicha svého bání pospíchali do bijáků, barů a pod. Ve vlaku hned po navagonýrování, sme se dali do zpěvu. (No, zpěv, někdy i mně se to zdálo přlíši falešné a ryč-né!) Nejezdili sme daleko, jedna cesta trvala ¾ hodiny. Ve Křesíně sme měli skvostnej tábor v půli řece (Ohři) na ostrůvku. Nemáme sice žádných chat, ale stan nám stačí ouplně. Když je hezky ráno, to de, ale dyž přší, to halt je blbě. Ale máme dobrýho šerifa, Mildu. — Zdraví jeden zdravý z „Krkavce“.

Kamarádům z osady Hambatejch a všem ostatním kamarádům zasílám srdečný tramský pozdrav z vojenského cvičení. Hřimavé Ahoj. — Váš kluk Žorškin z osady Hambatejch.

Jery osam.

Kluku rozzuřený, nachňachňaný. Nezlob se, ono to přišlo pozdě. Buď ujištěn, že jsme na místech z boží milosti nám svěřených a moc tu sme.

Pozdravuješ Joe s Peticou.

My řevem ahoj! a tobě taky.

Šerife Tondo z Chomutova. Dyť sme nic nedostali. Ale dodatečně to sdělujeme, že si správný hošule, a žádná žlutá košule. Vaší nové osadě ječíme fistulí Ahoj.

Bobé z Hurikánu.

Chlapče milá, ten tvůj článek patří vlastně Meliškoví, až se vrátí z čundru. Podívej ale, kamaráde, neměli by se tyhle debaty provést mezi námi trampy? Neškodí to tím, že by kluky otrávil to věčné pření v tisku? Odpověz zatím, Bobe, do redakce. — Ahoj, vlčísko.

Mnohovážená redakce. Oznamujeme tímto ve formě co nejslušnější, že jsme dne 16. srpna po dlouhém uvažování a krátké debatě spáchali novou osadu, tento rok stanaři, příštím rokem však majetníci chaty, na kterou už máme 0.83 Kč. Osada se nazývá „Friendlove“. Smějeme se všem paďourům a radíme jim, aby se hodili rybám (po kouskách). Prozatím je nás deset, samá lepší sorta. Máme čtyři stany a ozralýho šerifa, což pro začátek myslím stačí. — 1,000.000.000.000 AHOJ všem tram-

pům na zeměkouli i přilehlých planetách! — Za osadu „Friendlove“ sheriff Masňák.

Tramp je teď fajn. Ta diskuse nám šmakuje. Jen víc. (Fotky votisknem Vám později, nuže: tak zvané strpení!)

Marseille, 17. VIII. 30.

Všem klukům z redakce, kamarádům z Brd, z Libřice, z Králičárny, z Jarova, Michiganu v Poděbradech, Hurikanu a Bohori, klukům z Medníku, pozdrav!

Babuška, Gézavčelička
Artur Rous.

Uvádíme ve známost nově postavené osady „Casanova“ v „Údolí tramských králů“ na Brdech. K potlachu, který se koná 30. VIII. v našem plivátku, zveme celou redakci a i všechny osady na Brdech, zvláště celé El Paso, Králičí údolí etc. etc. — Úředně ověření šerifové:
Bandur — Brebtoun — Tlustá.

Všem kamarádům oznamujeme, že jsme založili novou osadu „Maraňon“ na Libřici u Oleška. Za šerifa byl zvolen kamarád Bříza, který slíbil, že zavede prohibici. — S mohutným Ahoj! — osada „Maraňon“.

Bratislava — Waikiki!

A trochu k diskusi.

Zdravo, kluci! (Djevojky též?) Prejtu nejsme. Omyl. Dávno, moc dávno. Máme jinej rayon. Rachšturu, žleby pod Čertovým kopcem, Volhoviskom. Sme toulavá branže. Kam Vy jste se zapíchli? Cák ste čápi? Vono — lovit žáby — by takhle nebyla zlá zábava.

Povídáš, že spíme. Jak se to vezme. Všimni si nedělních vlaků na Plavecké Podhradie a Pezinok. Turáci? Jó, míchané, a našich pořádný procento. Nesmí tě mejlit vodznak. Konečně — našince poznáš. Nemusi to vždycky bejt makatelný znamení. Ohrnutá placka na hlavě, bráško, to nejní jedinej vodznak, kamaráde. Anebo moc pohodlněj. Co je v kotrbě a ne na ní. Se ví, že puky na nohavicích a kravátka je pro nás vejmluvným vodznakem. Ale nos kabát na ruby, smrkej přes rameno a nebudeš pořad o moc víc než ten s tou kravatou. Jen o chlup povrchnějši fórař!

Kamarádi, v trampingu je víc, než by se takhle zdálo. Symptom doby, příznak přelomu, projev generace. A kdyby jenom nejužší — chceme žít po svojem — i to je dost. V každým případě tomu dáváme my punc — firmu.

Kuzma poví: cesta. Von to natřel trochu liter-prázdňě. Je dobrej kluk, byl ve švunku, rozběhl se mu nápad drobátko šejdrem.

Čarský planý „ničevó“ nepanuje

ani za mák do naší náture. No né, — kluci? Ruda C. to drobet vopravil. Mladí kluci, děvčiska plný ohně, kamarádi denně kopaní životem — a ničevó, utéct? No, Kuzmo, holoubku, plácnu tě přes hubu, ty povíš ničevó, no tak tě plácnu zas. Generálové bez vojska? Dobrá! Ale vyhládlý voják, ploužící se příkopou, se zavšivenou košilí — kluci, — to není to.

Ani hulvátství, ani rukulíbám, ani ničevó. Rodí se to, zdravý mruň, má se k světu. Nenechajme celý porod na babách z Večerníku.

Waikikáři! My sme tu trochu v iným světě než kamarádi z pražského okolí. Je to zde trochu internacionální. Nám to neškodí, nesmí škodit. Copak je taková „láň-kiša-soňka“, továrna a kanceláři méně vybledlá a méně veselá než naše Máňa? „Dyž sou naše, tak sou naše“ — řkouc takřka filosoficky. A kluci, embři a brudři? Že breptají náhodou jinak než my? Tlačí-li baťovka, tlačí stejně fúz jako nohu.

V Sarajevě jsem poznal kluky po pětiminutovém hovoru a našel je ve stádě „našich v cizině“ i bez kadek. Poznáme se na vandru — ať už u Dunaje nebo na Vysoké. Zatím ahoj! vašnostové, a dejte o sobě občas vědět. Vám, i tým zpoza Moravy ahoj!

Fero.

Kdo chce se mnou dělat na kanoe buď Labe nebo Dunaj (dle dohody). Kanoe mám, prachy jen tak, což nevadí. Bude to trvat asi 20 dní (Cařihrad). Odstartuji asi za týden t. j. 4. září, pište do redakce pod zn. „Rychle-93“.

Které správné děvče 18—22 r. chtělo by hospodařiti v mé chatě, pomoci mi s kanoi a ošetřovati moto. Zn. „Indian 30“.

Osadě Rio Negro, Klokočná,

(Kluci zlatí, děkuju Vám za Vaše vopravdu kamarádské pohoštění ve naší chajdě, kde sem prožil za tak malou chvíli tolik krásnejch věcí, který připomínají ještě starý zlatý časy, které pomalu zanikají. A proto, kluci drahý, buďte pořád takoví, jako jste a nekažte se nafoukanou paďourštinou dolejšího údolí, kde na trochu roztrhanýho kluka koukaj jako na zloděje.

S mohutným U-la-la-la-la

Venca B. B. A.

Kamarádi.

Jistě, že mnozí z Vás, z těch, kteří vlastní silou či vlastním rozumem čundráte se tím, čemu se říká život, jistě mnozí z Vás nemůžete si v ničem vybírat, ani v dovolené. Jdete tenkrát, když šéf Vám milostivě povolí, tenkrát, když už jste všechny zastoupili, za všechny po řadě převzali na čas jejich povinnosti, ne však práva, tenkrát, když jste si tu Vaši dovolenou vymakali, je podzim. Nedá se vybírat. Neptá se, bude-li přšet anebo bude zima. Žádné překážky nezná vězněný orel, když aspoň na deset dní dostane volno. Jsem z velmi paďourského městečka jižně od Brna, neznám zde osady, daleko široko — nejsou, musím daleko čtyřicet kilometrů na kole, rád se však mezi podívám. Znájí mne a když nevzpomenou na mne, vzpomínám na ně já. Vrabčáci, Vy jistě že si vzpomenete, když jsem po velké pasece v Bytíš-

ce čundral se s Vámi k osadě a v noci stavěl s mým kamarádem Standem stan, zrovna mezi Paďoury, jistě si, kluci, vzpomenete, jak jsme se od nich ráno klidili, smrt jim, ještě Vás obtěžují?

Kluci, zlatá Vaše srdce. Volám po jednom z Vás. Aspoň jeden správný kluk, který se nebojí, který má rád bílou silnici a který dostane dovolenou až v září. Od 13. září mohu vyrazit kteroukoli sobotu, nevím, zda pěšourem či na kole, nevím, zda k severu či na kterou stranu. Kluci, bude-li nás víc, tím lépe, zaspíváme si, bude nám veseleji; vezmu housle nebo mandolinu.

Kluci, napište mi, nebo mi aspoň poraďte, jak. Čundráme se každěčkou sobotu a neděli. Zajíždím na kole též ke Znojmu. Jindy isem často na Jihlavce blízko Ivančického mostu.

Ahojuji Vás a těším se — adresu máte v redakci. Sigo.

Parta mototrampů hledá řádné záby, veselé a dobré sportsmenky, tábornistky a lyžařky. Značka „Chata v horách“.

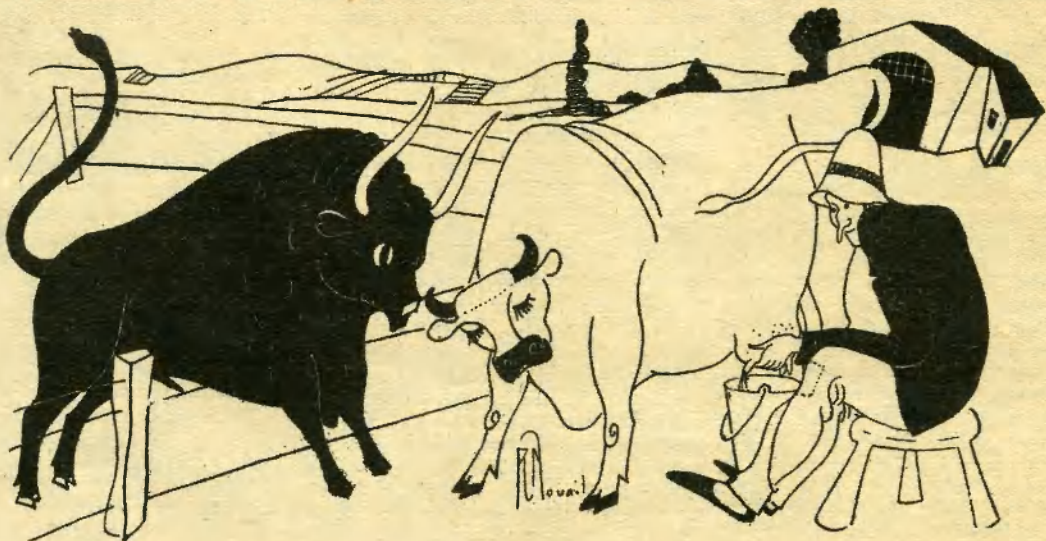
Za inserty redakce neodpovídá.

+ EI-RÓ +

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání **veškeré poruchy měsíční** za Kč 24,- a 65,-, prozastaralé poruchy Kč 120,-

Louisa Roudenská,

dipl. m. porod. asistentka s dlouholet. praxí z kliniky prof. dra V. Rubesky. PRAHA II., JUNGMANNOVA tř. 4. přízemí.

Fuj, že se nestydíš, nechat se vod něj vomakávat, počkej, eště si to v maštali vyřídíme!